

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Cdo/69/2025                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 6120449770                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 26.05.2026                     |
| Meno a priezvisko:         | Mgr. Renáta Gavalcová          |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2026:6120449770.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s. r. o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35724803, zastúpeného spoločnosťou Remedium Legal, s. r. o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53255739, proti žalovanej I. M., narodenej A., zastúpenej advokátom JUDr. Andrejom Cífrom, Lučenec, Janka Kráľa 5/A, o zaplatenie 4.104,25 eura s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 8Csp/19/2021, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. februára 2025 sp. zn. 13CoCsp/10/2023, takto

### rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. februára 2025 sp. zn. 13CoCsp/10/2023 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Uznesenie Okresného súdu Lučenec č. k. 8Csp/19/2021-384 z 29. apríla 2025 a uznesenie Okresného súdu Lučenec č. k. 8Csp/19/2021-404 z 10. júna 2025 z r u š u j e.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Lučenec (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 07. novembra 2022 č. k. 8Csp/19/2021-244 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 4.074,25 eura s príslušenstvom (I. výrok). Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o ich výške (II. výrok).

1.1. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dôvodil, že žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 4.074,25 eura s príslušenstvom s poukazom na to, že žalovanú pohľadávku nadobudol zmluvou o postúpení zo dňa 08. 10. 2020 od postupcu OTP Banka Slovensko, a. s., ktorá so žalovanou uzavrela dňa 16. 09. 2014 zmluvu o poistenom OTP refinanc expres úvere vo výške 4.900 eur, ktorý však žalovaná v dohodnutých splátkach nevrátila, a preto došlo k vyhláseniu jeho predčasnej splatnosti. Súd prvej inštancie poukázal na to, že zmluva medzi bankou a žalovanou má v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) spotrebiteľský charakter a je súčasne zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Skúmajúc potom v zmysle ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ postup predčasného zosplatnenia žalovanej poskytnutého úveru zistil, že žalovaná splátky riadne neuhrádzala a

skonštatoval, že listom zo dňa 10. 11. 2017 (doručeným jej dňa 05. 12. 2017) bola vyzvaná na úhradu dlhu 455,41 eura do 15 dní s upozornením na možnosť predčasného zosplatnenia, pričom listom zo dňa 20. 02. 2017 (prevzatým žalovanou dňa 02. 01. 2018) banka v zmysle čl. VIII bod 2. písm. e) zmluvy o úvere vyhlásila úver za predčasne splatný. Súd prvej inštancie uviedol, že predčasnú splatnosť úveru vyvolala neuhradená splátka splatná dňa 12. 09. 2017 a prihliadajúc potom na žalovanou vznesenú námietku premĺčania dospel k záveru o premĺčaní žalobcom uplatneného práva, lebo podľa § 100 ods. 1, § 101 a § 103 OZ začala odo dňa splatnosti uvedenej splátky plynúť 3-ročná premĺčacia doba, ktorá uplynula dňom 12. 09. 2020, čo bolo ešte pred podaním žaloby na súd dňa 09. 12. 2020.

1.2. Preto žalobu zamietol a žalovanej ako plne úspešnej v spore priznal podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalobcu, rozsudkom z 26. februára 2025 sp. zn. 13CoCsp/10/2023 rozhodol tak, že:

„I. Rozsudok okresného súdu m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 4.074,25 eura s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 2.080,90 eura od 09. 10. 2020 do 29. 10. 2020, zo sumy 2.050,90 eur od 30. 10. 2020 do 23. 11. 2020, zo sumy 2.020,90 eura od 24. 11. 2020 do 30. 12. 2020 a zo sumy 1.990,90 eura od 31. 12. 2020 do zaplattenia, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.“

2.1. Odvolací súd konštatoval, že žalobca v odvolaní opodstatnene namietal nesprávne počítanie premĺčacej doby. V prejednávanej veci má zmluva o úvere uzavretá medzi bankou a žalovanou spotrebiteľský charakter podľa § 52 a nasl. OZ. Predčasné zosplatnenie úveru bolo realizované pre neuhradenú splátku splatnú dňa 12. 09. 2017, a teda 3-ročná premĺčacia doba podľa § 101 OZ začala plynúť dňom 13. 12. 2017, (ako dňom nasledujúcim po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením uvedenej splátky) a do podania žaloby žalobcom na súde dňa 09. 12. 2020 neuplynula. Námietka premĺčania nebola žalovanou uplatnená dôvodne, a preto bolo potrebné zaoberať sa aj ostatnými aspektmi sporu, ktorými sa súd prvej inštancie kvôli premĺčaniu nezaoberal. Pokiaľ ide o námietku žalovanej, že dlžná splátka splatná dňa 12. 09. 2017 predčasné zosplatnenie úveru nevyvolala, z dokazovania vyplynulo, že OTP Banka Slovensko, a. s. uzavrela so žalovanou dňa 16. 09. 2014 zmluvu o poistenom OTP refinanc expres úvere. Banka opodstatnene vyzvala žalovanú výzvou zo dňa 10. 11. 2017, (ktorú podľa kópie obálky na č. 1. 26 pv a č. 1. 27 spisu neprevzala v odbernej lehote) na úhradu sumy 455,41 eura s tým, že mešká so splácaním viac ako 3 splátky. Žalovaná bola vo výzve poučená, že inak bude úver vyhlásený za predčasne splatný. Nakoľko žalovaná dlžnú sumu nedoplatila, banka podľa čl. VIII bod 1. a 2. úverovej zmluvy oprávnenne vyhlásila úver za predčasne splatný, a to listom zo dňa 20. 12. 2017 (č. 1. 28 spisu), ktorý podľa doručenky žalovaná prevzala dňa 02. 01. 2018, a v ktorom jej bola poskytnutá 10-dňová lehota na úhradu celého zvyšku úveru a jeho príslušenstva. Odvolací súd konštatuje, že predčasné zosplatnenie úveru bolo bankou realizované v súlade s § 53 ods. 9 v znení účinnom do 01. 11. 2024 v spojení s § 565 OZ a súd prvej inštancie správne ustálil, že sa tak stalo pre splátku splatnú dňa 12. 09. 2017. Žalobca síce pôvodne uvádzal, že k zosplatneniu úveru malo dôjsť pre nezaplattenie splátky splatnej dňa 12. 12. 2017, avšak neuhradenie tejto splátky evidentne nemohlo vyvolať zosplatnenie, keďže žalovaná dňa 20. 12. 2017 nebola s jej úhradou v omeškaní viac ako tri mesiace v zmysle § 53 ods. 9 OZ. Pokiaľ ide o argumentáciu žalovanej, že výzva predchádzajúca zosplatneniu ani samotné predčasné zosplatnenie úveru neobsahovalo uvedenie splátky, pre ktorú sa tak stalo, odvolací súd konštatuje, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v oznámení o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, (či v jemu predchádzajúcom upozornení) konkrétnu splátku, ktorá mimoriadnu splatnosť vyvolala. Je to zrejmé z ust. § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom do 01. 11. 2024. Odvolaciemu súdu nie je jasné na akom právnom základe bol vyvodený názor o tom, že uvedené dokumenty pod sankciou neplatnosti majú obsahovať určenie konkrétnej splátky, keď niet zákonného ustanovenia, ktoré by niečo také od veriteľa vyžadovalo a ani doterajšia súdna prax aplikujúca tieto pomerne dlhodobo účinné ustanovenia nesankcionovala veriteľa kvôli tomu, že neuviedol či už vo výzve, resp. v samotnom úkone zosplatnenia splátku, pre ktorú k tomu prišlo. Pokiaľ teda zákon neurčoval špecifické obsahové náležitosti výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ, veriteľ musel

jedine upozorniť spotrebiteľa na možnosť predčasného zosplatnenia, a to predpokladá, že z výzvy muselo byť zrejmé, čo musí dlžník urobiť, aby veriteľ nepristúpil k predčasnému zosplatneniu. K splneniu tejto informačnej povinnosti ale nedochádza špecifikáciou omeškanej splátky, pre ktorú hrozí predčasné zosplatnenie, ale uvedením toho, zaplatením ako veľkej dlžnej sumy sa tomu možno vyhnúť. Spotrebiteľ je tým dostatočne informovaný, čo má urobiť, aby odvrátil predčasné zosplatnenie celého dlhu a nič mu nebráni obrátiť sa v tej súvislosti na veriteľa so žiadosťou o vysvetlenie v prípade svojich pochybností o opodstatnenosti dlhu, resp. jeho výšky. Tým chce odvolací súd poukázať na skutočnosť, že zákon doterajšiu koncepciu predčasného zosplatnenia dlhu opustil i v spotrebiteľských vzťahoch založených ešte pred dňom 01. 11. 2024 a v súlade s týmto princípom treba preto pristupovať aj k výkladu dovtedy účinnej úpravy ust. § 53 ods. 9 OZ, ktorého zmyslom bolo garantovanie ochrany spotrebiteľovi poskytnutím takých informácií, na základe ktorých môže v prípade omeškania so splácaním splátok odvrátiť vyvolanie splatnosti celého dlhu veriteľom.

2.2. V prejednávanej veci podľa odvolacieho súdu banka vo výzve zo dňa 10. 11. 2017 spôsobom súladným s ust. § 53 ods. 9 OZ poučila žalovanú ako má postupovať, aby nedošlo k predčasnému zosplatneniu celého úveru, keď ju vyzvala na úhradu dlžnej sumy 455,41 eura s tým, že mešká so splácaním viac ako 3 splátky. Žalovaná bola vo výzve riadne poučená, že inak bude úver vyhlásený za predčasne splatný. Na toto žalovaná nijak nereagovala, preto banka oprávnene listom zo dňa 20. 12. 2017 vyhlásila úver za predčasne splatný informujúc súčasne žalovanú o celkovej výške záväzku a jeho štruktúre. Odvolací súd z týchto dôvodov nedospel k záveru o neplatnosti predčasného zosplatnenia žalovanej poskytnutého úveru. Celý úver sa tak stal splatným ešte v decembri roku 2017, a teda pokiaľ banka zmluvou o postúpení svoju úverovú pohľadávku aj s príslušenstvom postúpila žalcovi zmluvou zo dňa 08. 10. 2020 (č. l. 11 a nasl. spisu + príloha č. l. 29 spisu), ako to vyplýva aj z oznámenia o postúpení zo dňa 14. 10. 2020, (ktoré žalovaná prevzala podľa doručenky dňa 20. 10. 2020), boli splnené podmienky postúpenia nielen podľa § 524 a nasl. OZ, ale aj podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a žalobca bol nositeľom aktívnej vecnej legitímácie vo vzťahu k žalovanému nároku. V čase postúpenia žalovanej pohľadávky zmluvou o postúpení zo dňa 08. 10. 2020 trvalo omeškanie s jej úhradou nepochybne viac než zákonom požadovaných 90 dní. Z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení účinnom v čase postúpenia žalovanej pohľadávky vyplýva potreba toho, aby banka realizovala voči klientovi (dlžníkovi) písomnú výzvu na úhradu dlžného záväzku. Ustanovenie presne neurčuje časový okamih, kedy má banka takúto výzvu urobiť a neurčuje ani žiadne jej obsahové náležitosti a ak teda banka zrealizuje voči klientovi v omeškaní písomnú výzvu smerujúcu k úhrade dlžného záväzku a k jeho splneniu nedôjde ani po uplynutí 90 dní, banka je oprávnená pohľadávku postúpiť. V prejednávanej veci banka v súlade s uvedeným postupovala, lebo zákon neurčuje, že výzvou v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách musí byť osobitná, či určitá špecifická výzva konkrétneho obsahu, a preto za výzvu zodpovedajúcu uvedenému ustanoveniu možno v tomto prípade považovať tak výzvu zo dňa 10. 11. 2017, ako aj samotné zosplatnenie úveru zo dňa 20. 12. 2017, odkedy bola žalovaná naďalej v omeškaní s úhradou svojho peňažného záväzku až do jeho postúpenia žalcovi zmluvou o postúpení, a teda medzi omeškaním a postúpením 90 dní prešlo. Podmienky postúpenia podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách boli v prejednávanej veci splnené. Nebol postúpený „živý“ úver, ako to namietala žalovaná. Odvolací súd v týchto súvislostiach zdôrazňuje, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje vo vzťahu k výzve žiadne osobitné náležitosti a ani nevylučuje, aby takáto výzva bola obsahom iného právneho úkonu veriteľa. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalcu nebol daný ani z hľadiska žalovanou namietaného porušenia § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy 16. 09. 2014. Z dokazovania vyplynulo, že banka pri skúmaní schopnosti žalovanej vrátiť poskytnutý úver postupovala s vynaložením odbornej starostlivosti, keď skúmala aj v bankovom registri (č. l. 98 a nasl.) aj vyhodnotením úverovej žiadosti žalovanej parametre majúce význam z hľadiska poskytnutia úveru. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru nezaložili ani námietky žalovanej týkajúce sa absencie adresy predávajúceho v uzavretej úverovej zmluve, či tvrdená nesprávnosť RPMN zmluvy. Odvolací súd v nadväznosti na uvedené dospel k opodstatnenosti žalobou uplatneného nároku. Uzavretá zmluva o úvere má všetky potrebné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere určené ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 16. 09. 2014. Žalovaná si nesplnila svoju zmluvnú povinnosť vrátiť bankou poskytnuté úverové prostriedky a zaplatiť s tým spojené úroky, ako jej táto povinnosť vyplýva z uzavretej úverovej zmluvy zo dňa 16. 09. 2014 majúcej svoj právny základ v ust. § 497 a nasl.

Obchodného zákonníka, (keďže zmluva o úvere má absolútny obchodnoprávny charakter podľa § 497 v spojení s § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka) v spojení s ust. § 1 ods. 2 a § 2 písm. a), b) a d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 16. 09. 2014. Výšku svojho úverového dlhu žalovaná nijak nespochybnila, žiadne námietky v tomto smere nemala, a preto odvolací súd vychádzal z vyčíslenia dlžnej sumy ako ju predložil žalobca zohľadniac pritom tri platby žalovanej po 30 eur realizované v dňoch 29. 10. 2020, 23. 11. 2020 a 30. 12. 2020. To znamená, že celkový dlh žalovanej po uvedených úhradách aktuálne predstavuje sumu 4.074,25 eura, (z ktorej sumy dlh na úverovej istine predstavoval pôvodne sumu 2.080,90 eura a zvyšok predstavujú dlžné úroky, resp. úroky z omeškania). Odvolací súd preto zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozsudku.

2.3. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, musel podľa ust. § 396 ods. 1 a 2 CSP rozhodnúť o trovách celého konania (prvoinštančného aj odvolacieho konania). Žalovaná procesne zavinila, že na podklade čiastočného späťvzatia žaloby bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 30 eur zastavené, pretože túto čiastočnú úhradu žalovaná realizovala dňa 30. 12. 2020, t. j. po podaní žaloby. V tejto časti mal teda právo na náhradu trov konania žalobca podľa § 256 ods. 1 CSP. Ohľadne zvyšku žalovaného nároku bol žalobca v konaní plne úspešný, a preto aj v tejto časti má podľa § 255 ods. 1 CSP právo na náhradu trov konania. Z týchto dôvodov odvolací súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie podľa § 420 písm. f), § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

3.1. Dovolateľka uvádza, že rozsudok odvolacieho súdu je v jeho podstatnej časti nepreskúmateľný a arbitrárny. V rozhodnutí odvolacieho súdu absentuje odôvodnenie právnych záverov, ktoré viedli odvolací súd k záveru o dodržaní odbornej starostlivosti zo strany právneho predchodcu žalobcu. Odvolací súd sa nijako nevyjadruje k obsahu predkladaných listín a neuvádza aké podstatné okolnosti z nich vyvodzuje v prospech právnych záverov o dodržaní odbornej starostlivosti pri skúmaní schopnosti splácať úver. Objektívne nie je možné z bodov 25. - 28. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyvodiť ako vlastne vyhodnotil predkladané dôkazy (listiny na č. 1. 98 a nasl. + žiadosť žalovanej). Má za to, že súd mal zisťovať, či podstatné skutkové tvrdenie žalobcu, že „k zosplateniu veru malo dôjsť pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 12. 12. 2017“ bolo tvrdením pravdivým a správnym, a ktoré má alebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a až následne vyvodiť právne závery. Odvolací súd nemal právomoc nahrádzať povinnosti žalobcu, tak ako to vyplýva z bodu 14. odôvodnenia a svojvoľne určovať splátku, ktorá mala vyvolať zosplatenie.

3.2. Dovolateľka ďalej vymedzila právnu otázku: Možno považovať právne úkony zo strany úverového veriteľa OTP Banka Slovensko, a.s.: „Posledná výzva pred zosplatením“ zo dňa 10. 11. 2017 a „Vyhlasenie úveru za predčasne splatný“ zo dňa 20. 12. 2017, ktorými malo dôjsť k predčasnému zosplateniu predmetného spotrebiteľského úveru za platné a súladné s postupom predpokladaným § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a v spojitosti s § 565 Občianskeho zákonníka, predovšetkým vo vzťahu k určitosti a zrozumiteľnosti týchto úkonov (§ 37 ods. 1 OZ).“ Odvolací súd podľa názoru dovolateľky nesprávne (a aj v rozpore s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR) vykladá kritériá pre platné zosplatenie úveru, pretože právne úkony „Posledná výzva pred zosplatením“ zo dňa 10. 11. 2017 a „Vyhlasenie úveru za predčasne splatný“ zo dňa 20. 12. 2017 postrádajú podľa názoru dovolateľky elementárne predpoklady určitosti právneho úkonu požadovaného podľa § 37 ods. 1 OZ. O vyriešení podstaty tejto právnej otázky 1/ zo strany dovolacieho súdu mal odvolací súd vedomosť z vyjadrenia žalovanej zo dňa 18. 02. 2025. Najvyšší súd SR opakovane vo svojich rozhodnutiach potvrdil a ustálil, že je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú úver predčasne zosplatnil (bližšie pozri Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/15/2023 zo dňa 25. 09. 2024, Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26. 06. 2024, Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25. 01. 2024). Dostatočná obsahová špecifikácia splátky, ktorá má a mala vyvolať predčasnú splatnosť je významnou skutkovou okolnosťou, ktorá musí byť spotrebiteľovi poskytnutá a pre prípad súdneho konania tvrdená a preukázaná zo strany dodávateľa. Pokiaľ nie je jasne a určito označená takáto splátka, dodávateľa v súdnych konaniach logicky nemôžu

uspieť, keď nevedia preukázať dotknutú splátku, resp. označujú iné splátky, resp. súdy musia suplovať úlohu dodávateľa a zisťovať, či bol alebo nebol spotrebiteľ v omeškaní viac ako 3 mesiace. Dovolateľka zastáva názor, že v súlade s § 37 ods. 1 OZ má byť právny úkon určitý a zrozumiteľný nevzbudzujúci pochybnosti o jeho obsahu. Dodávateľ touto neurčitosťou a neinformovanosťou prehľbuje slabšiu pozíciu spotrebiteľa taktiež aj v prípadnom súdnom konaní, keďže prenáša preukazovanie skutkových tvrdení ohľadne skúmania, ktorá splátka mala vyvolať zosplatnenie na súd, resp. na spotrebiteľa.

3.3. Ako ďalšiu právnu otázku uviedla: „Postupoval pôvodný veriteľ pred uzatvorením ZMLUVY O POISTENOM OTP REFINANC EXPRESE č. 101/4021/14SU zo dňa 16. 09. 2014 v súlade s § 7 zákona č. 9 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere zákonom aprobovaným spôsobom (ďalej ako „zákon č. 129/2010 Z. z.“ alebo ako „cit. zákona“), a ak nepostupoval, či nastali právne následky definované v § 11 ods. 2 (prvá veta) cit. zákona, resp. § 11 ods. 2 (druhá veta) cit. zákona s priamym vplyvom na zákonnosť postupovania pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu (banky) na žalobcu a na aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu?“ Dovolateľka má za to, že závery súdu sú obsahovo ploché a bez dôsledného vysvetlenia a zaberania sa podstatou povinnosti skúmať s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľov splácať úver v tomto konkrétnom zmluvnom vzťahu. Dovolateľka má za to, že správnym právnym posúdením právnej otázky 2/ mal byť záver o porušení § 7 ods. 1 v spojení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch s následkami uvedenými minimálne v § 11 ods. 2 (prvá veta) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (právny predchodca žalobcu nebol oprávnený úver predčasne zosplatiť).

3.4. Dovolateľka taktiež uviedla právnu otázku: „Boli splnené zákonné podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách pri právnom úkone postúpenia pohľadávky zo dňa 08. 10. 2020 z právneho predchodcu žalobcu ako banky (OTP Banka Slovensko, a.s) na žalobcu ako subjekt bez bankovej licencie a teda, či žalobca (EOS KSI Slovensko, s.r.o) disponuje aktívnou vecnou legitímáciou v tomto konaní?“ Žalobca nie je v konaní aktívne vecne legitimovaným subjektom z dôvodu, že neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, konkrétne: nebola splnená podmienka existencie zosplatennej pohľadávky, ktorú vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách (článok V., ako aj článok VI. Dovolania). V dotknutom úverovom vzťahu nemohlo dôjsť, resp. nedošlo k predčasnej splatnosti úveru, nebolo preukázané zaslanie a doručenie výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách - výzva vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nemôže byť považovaná za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tejto súvislosti dovolateľ zastáva jednoznačný názor, že výzva v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nemôže byť stotožňovaná s výzvou týkajúcej sa iného právneho úkonu. Výzvu banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách pred postúpením pohľadávky nie je možné nahradiť inými skoršími úkonmi, ktoré sledujú iný účel, než samotné postúpenie bankovej pohľadávky. Dovolateľka má za to, že žalobca nie je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie vo veci, pretože na neho neprešlo právo z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách.

3.5. Dovolateľka v zmysle § 444 ods. 1) CSP dáva návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu a uznesenia okresného súdu č. k. 8Csp/19/2021-384 zo dňa 29. 04. 2025, ktorým bola žalovanej určená suma náhrady trov vo výške 2.484,20 eura. Pokiaľ by vykonateľnosť označených rozhodnutí odložená nebola, bude to mať negatívny dopad na dovolateľku, pretože žalobcovi nebude nič brániť vymáhať trovy konania prostredníctvom exekúcie. Odloženie vykonateľnosti je iba dočasným a preventívnym procesným úkonom súdu, ktorého účelom je ochrana dovolateľky pred nepriaznivými účinkami rozhodnutia odvolacieho súdu, napadnutého dovolaním.

3.6. Dovolateľka navrhuje, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie; a aby určil, že dovolateľka má proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalobca v konaní predložil všetky potrebné informácie pre posúdenie úveru, ktorého účelom bolo vyplatenie existujúceho úveru so splátkou 82 eur mesačne a jeho nahradenie novým úverom s mesačnou splátkou 89,96 eura mesačne. Krajský súd tieto údaje posúdil a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil záver správny. Poukaz žalovanej, že krajský súd vychádzal z nečitateľných listín nie je dôvodný, a to jednak z dôvodu, že ani okresný súd, ani krajský súd a ani sama žalovaná v žiadnej fáze konania čitateľnosť žalobcom predložených dôkazov

nenamietali. Žalovaná uvádza „Spotrebiteľ však môže odvrátiť predčasnú splatnosť tým spôsobom, že uhradí splátku, s ktorou je 3 mesiace v omeškaní, čiže nie je nevyhnutné, aby uhrádzal celú omeškanú sumu, ako sa nesprávne domnieva odvolací súd“ čo je už na prvý pohľad nerealistické tvrdenie. Aplikáciou takéhoto právneho záveru by dlžník bez ohľadu na dojednaný splátkový kalendár po výzve veriteľa uhradil jednu splátku čím by zmaril možnosť veriteľa uplatniť zákonné právo podľa § 565 OZ. Dlžníkovi by tak stačilo občasne po výzve veriteľa uhradiť jednu splátku, bez ohľadu na to, že je v omeškaní napr. so splátkami 10-timi a takýmto „platením“ by znemožnil veriteľovi uplatniť právo podľa § 565 OZ. Dlžník by si takto prakticky svojvoľne menil dojednané podmienky splácania. Ďalej výzva zo dňa 20. 12. 2017 obsahuje písomnú výzvu na úhradu jasne špecifikovanej dlžnej sumy aj s výslovným upozornením na možnosť postúpenia pohľadávky tretej osobe, preto túto námietku nepovažujem za dôvodnú. Žalobca sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom krajského súdu a navrhuje, aby dovolací súd dovolanie zamietol ako nedôvodné.

5. Podľa § 444 ods. 1, 2 CSP, dovolací súd môže na návrh odložiť právoplatnosť a vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

6. Vo vzťahu k návrhu dovolateľky na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia podľa § 444 ods. 1 CSP, dovolací súd konštatuje, že z podaného návrhu nemal osvedčené dôvody hodné osobitného zreteľa, preto návrhu pred rozhodnutím o podanom dovolaní nevyhovel. V súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Uvedený procesný postup z ústavnoprávneho hľadiska považuje za udržateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (m. m. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 442/2022).

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné, a to z nasledujúcich dôvodov:

8 V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9 Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae

(odmietnutie spravodlivosti).

10.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

11. Pretože dovolateľka namietala nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), a či je zachované právo dovolateľky na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

12. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 zo dňa 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

13. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaná namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, najmä že objektívne nie je možné z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyvodiť ako vlastne vyhodnotil predkladané dôkazy.

14. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho aj okresného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom uviedli, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzali, ako ich vyhodnotili, jasne a zrozumiteľne vysvetlili, ktoré skutočnosti vzali za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzali, ktoré ustanovenia zákona aplikovali a ako vec právne posúdili, a zároveň sa vysporiadali s podstatnými vyjadreniami a námietkami strán konania.

14.1. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom dôvodil, že „nie je možné dospieť k záveru, že banka ako právny predchodca žalobcu nevynaložila odbornú starostlivosť v súvislosti s posúdením schopnosti žalovanej splatiť predmetný úver. Nešlo o prípad, kedy by banka nekonala s odbornou starostlivosťou, či dokonca o prípad hrubého porušenia takejto povinnosti, lebo z konania nijak nevyplývalo, že by banka poskytujúca predmetný úver prehliadla určitú skutočnosť, ktorá

by mala mať vplyv na posúdenie schopnosti žalovanej splácať poskytnutý úver. Ani žalovaná netvrdila, že banka si jej pomery riadne nepreverila nahliadnutím do príslušných databáz, z ktorých by bolo možné zistiť skutočnosť, ktorá by ju diskvalifikovala na poskytnutie predmetného úveru, bránila sa (len) tvrdením, že banka jej bonitu dostatočne neposúdila... Nepriamym dôkazom toho, že banka svoje povinnosti nezanedbala je i skutočnosť, že poskytnutý úver žalovaná dva a pol roka riadne splácala (až následne začala mať so splátkami problémy) a hoci pôvodne žiadala o úver vo výške 5.080 eur so splatnosťou 112 mesiacov, jej bonita z hľadiska posúdenia banky ju kvalifikovala pri tom istom trvaní splátok len na poskytnutie úveru vo výške 4.900 eur.”

15. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalovaná preto neopodstatnene namieta, že jej odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

16. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

17. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľka neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jej procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalovanej v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

18. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19. V zmysle § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa § 432 ods. 2 CSP sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia, pričom právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

20. Dovolací súd v prvom rade uvádza, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu, (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Je potrebné však zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne iba tá právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie. Právna

otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

21. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľka ako právne otázky uviedla:

1/ Možno považovať právne úkony zo strany úverového veriteľa OTP Banka Slovensko, a.s.: „Posledná výzva pred zosplatnením“ zo dňa 10. 11. 2017 a „Výhlásenie úveru za predčasne splatný“ zo dňa 20.12.2017, ktorými malo dôjsť k predčasnému zosplatneniu predmetného spotrebiteľského úveru za platné a súladné s postupom predpokladaným § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a v spojitosti s § 565 Občianskeho zákonníka, predovšetkým vo vzťahu k určitosti a zrozumiteľnosti týchto úkonov (§ 37 ods. 1 OZ)? (ďalej ako „otázka 1/“);

2 / Postupoval pôvodný veriteľ pred uzatvorením ZMLUVY O POISTENOM OTP REFINANC EXPRESE č. 101/4021/14SU zo dňa 16. 09. 2014 v súlade s § 7 zákona č. 9 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere zákonom aprobovaným spôsobom (ďalej ako „zákon č. 129/2010 Z. z.“ alebo ako „cit. zákona“), a ak nepostupoval, či nastali právne následky definované v § 11 ods. 2 (prvá veta) cit. zákona, resp. § 11 ods. 2 (druhá veta) cit. zákona s priamym vplyvom na zákonnosť postupovania pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu (banky) na žalobcu a na aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu? (ďalej ako „otázka 2/“);

3/ Boli splnené zákonné podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách pri právnom úkone postúpenia pohľadávky zo dňa 08. 10. 2020 z právneho predchodcu žalobcu ako banky (OTP Banka Slovensko, a.s) na žalobcu ako subjekt bez bankovej licencie, a teda či žalobca (EOS KSI Slovensko, s.r.o) disponuje aktívnou vecnou legitimáciou v tomto konaní? (ďalej ako „otázka 3/“).

22. V zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

23. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (k tomu pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017; podobne tiež napr. 4Cdo/95/2017 a 7Cdo/140/2017).

23.1. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) odvolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax odvolacieho súdu (R 83/2018). Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

23.2. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým nahrádzať aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa. V rozhodovacej praxi odvolacieho súdu je tiež ustálený názor, v zmysle ktorého sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

24. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, čo sa považuje za ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu. Do tohto pojmu patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

25. Zhrnúc vyššie uvedené, z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/ musí ísť o otázku riešenu odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ spôsob jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá „odklon“ od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ vždy musí ísť o otázku právnu, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP prípustné (k tomu pozri R 1/2018).

26. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje, že najvyšší súd môže pri posúdení prípustnosti dovolania zohľadňovať aj tie svoje stanoviská a rozhodnutia, ktoré dovolateľ neoznačil (k tomu pozri I. ÚS 51/2020).

27. Keďže dovolateľkou nastolené právne otázky boli rozhodujúce pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej, dovolací súd v ďalšom skúmal, či žalovaná opodstatnene vytýkala, že pri riešení týchto otázok zo strany odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, pričom dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je nielen prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ale aj dôvodné (§ 432 ods. 2 CSP).

K otázke 1/

28. V uznesení z 25. januára 2024 sp. zn. 5Cdo/2/2024 dovolací súd uviedol, že v spotrebiteľských vzťahoch môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky až najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (§ 53 ods. 9). V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zákonodarca v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zaviedol nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ v postavení dodávateľa môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že už uplynuli 3 mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky, a že upozornil dlžníka v postavení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takého včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné. Z § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka iba to, že veriteľ môže žiadať o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný právny úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh.

29. Dovolací súd v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/197/2022, v ktorom v súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok uviedol, že účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 OZ je s poukazom na § 53 ods. 9 OZ podmienená tým, že veriteľ pred uplatnením práva požadovať splnenie celého dlhu upozornil dlžníka v lehote nie kratšej ako 15 dní na to, že toto právo využije; bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie uvedeného práva neúčinné. Z druhej vety ustanovenia § 565 OZ vyplýva, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatenej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, a to až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 OZ). Ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže jednorazovo a predčasne zosplatniť celý dlh. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie poškodený.

29.1. S týmto názorom sa stotožnil najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/188/2023.

30. Rovnaký názor zastáva najvyšší súd aj v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/15/2023, kde konštatoval: „Neuvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ realizoval výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka malo za následok neplatnosť zosplatnenia úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka“.

31. S názorom uvedeným v rozhodnutiach sp. zn. 5Cdo/2/2023, 5Cdo/188/2023, 6Cdo/15/2023, 5Cdo/197/2022, že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh, sa stotožnil najvyšší súd aj v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/181/2023.

32. V predmetnom konaní ale odvolací súd v napadnutom rozsudku vychádzal z názoru, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v oznámení o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, (či v jemu predchádzajúcom upozornení) konkrétnu splátku, ktorá mimoriadnu splatnosť vyvolala. Podľa odvolacieho súdu je to zrejmé z ust. § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ v znení účinnom do 01. 11. 2024. Odvolaciemu súdu nie je jasné na akom právnom základe bol vyvodený názor o tom, že uvedené dokumenty pod sankciou neplatnosti majú obsahovať určenie konkrétnej splátky.

33. Dovolací súd preto konštatuje, že nie je možné ignorovať vtedajší právny stav (Občiansky zákonník v znení účinnom do 01. 11. 2024) a k nemu príslušnú judikatúru konštatujúcu, že v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku. Z uvedeného teda jasne vyplýva, že pri riešení dovolateľkou nastolenej právnej otázky 1/, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, došlo k odklonu od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu.

K otázke 3/

34. V zmysle dôvodovej správy k zákonu o bankách mal zákonodarca úpravou § 92 ods. 8 na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie malo banku motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu

zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

34.1. Aj keď je ustanovenie § 92 zákona o bankách systematicky zaradené do štrnástej časti právneho predpisu s názvom „Bankové tajomstvo“, nemožno len na základe tohto zaradenia bez ďalšieho usudzovať, že zákonodarca pri úprave postúpenia pohľadávky bankou na nebankový subjekt, mal zámer riešiť výlučne len otázku ne/porušenia bankového tajomstva. Pokiaľ by bolo uvedené cieľom, nič by nebránilo tomu, aby to v znení zákona výslovne uviedol [napr. porovnaj novelu zákona o bankách účinnú od 1. januára 2017 (zákon č. 299/2016 Z. z.) - sprísnenie pravidiel pre postúpenie pohľadávok bánk zo spotrebiteľských úverov a úverov na bývanie podľa osobitného predpisu]. Podmienky platného postúpenia pohľadávky banky a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva sa vzájomne nevyklúčujú, ale práve naopak sa prekrývajú (R 60/2018).

35. V spore nastolenou otázkou sa najvyšší súd už zaoberal vo Veľkom senáte v rozhodnutí z 30. 07. 2025 sp. zn. 1VCdo/4/2025, (kde riešil okrem iného rozdielnosť názorov rozhodnutí sp zn. 9Cdo/165/2022 a 7Cdo/26/2017, 4Cdo/75/2020, 2Cdo/266/2020) pričom sa najvyšší súd priklonil k prevažnému názoru rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, že „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní s plnením peňažného záväzku. Predmetnou výzvou nemôže byť výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný“.

35.1. Takýto výklad bol podľa veľkého senátu najvyššieho súdu súladný s princípom zvýšenej ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských veciach, (ktorý vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán) a tiež zodpovedá základnému výkladovému pravidlu zakotvenému v spotrebiteľskom práve v § 54 Občianskeho zákonníka. Možno k nemu dospieť tak gramatickým (jazykovým) ako aj systematickým výkladom ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách a tiež so zreteľom na zmysel právnej normy. Predmetné ustanovenie poskytuje ochranu klientom banky, (a teda aj spotrebiteľom). Jeho cieľom a účelom je umožniť klientovi, aby po upozornení na právo veriteľa postúpiť pohľadávku na iný, hoci aj nebankový subjekt (nepodliehajúci dozoru NBS, čo nemusí byť v záujme spotrebiteľa), mal možnosť tomuto postupu účinne zabrániť tým, že vo výzve vyčíslenú výšku pohľadávky dodatočne uhradí (viď úmysel zákonodarcu vyjadrený v dôvodovej správe k zákonu o bankách). Ešte predtým ako sa banka rozhodne vzniknutú pohľadávku postúpiť musí nevyhnutne v prvom rade realizovať kroky predpokladané v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a teda musí predovšetkým platne zosplatiť svoju pohľadávku a až následne môže realizovať kroky k jej postúpeniu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Prvým zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky je teda existencia splatnej pohľadávky alebo jej časti, čo tiež predpokladá výzvu „meškajúcemu“ spotrebiteľovi, avšak povahou a účelom odlišnú, než akú má na mysli ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upravuje za akých podmienok môže banka žiadať o zaplatenie celej pohľadávky; ide o kumulatívne podmienky, a to nesplácanie úveru po dobu troch mesiacov a upozornenie spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Naproti tomu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách má postavenie lex specialis k § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže sprísňuje všeobecné podmienky ustanovené v Občianskom zákonníku požadované pre platnosť postúpenia pohľadávky. Zákonodarca prostredníctvom stanovenia prísnejších podmienok pre postúpenie pohľadávky chráni klienta pred tým, aby ním poskytnuté informácie týkajúce sa jeho osoby a pomerov neboli postupované bez žiadnych zákonných obmedzení, a preto pred samotným postúpením stanovil povinnosť banky spotrebiteľa/dlžníka o tomto zámere informovať.

35.2. Ak by zákonodarca zamýšľal spojenie povinností banky do jedného právneho úkonu, tak by to explicitne uviedol v zákone alebo by jednotlivé ustanovenia prepojoval odkazom.

36. Na podporu zhora uvedeného/prezentovaného výkladu najvyšší súd poukazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru, v zmysle ktorej „ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č.483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon (R

60/2018)“. Napokon aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (vid’ uznesenie z 20 júna 2018 č. k. IV. ÚS 371/2018-43) taká interpretácia spotrebiteľskej legislatívy, ktorá akcentuje princíp zvýšenej ochrany spotrebiteľa a ochranu zmluvnej spravodlivosti je aj v súlade s požiadavkou stanovenou v § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nemožno ju hodnotiť ako interpretáciu, ktorá ide nad rámec zákona.

37. V už skôr prijatom rozhodnutí zo dňa 27. októbra 2021 sp. zn. 4Cdo/162/2020 (publikovaného v Zbierke Stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súd Slovenskej republiky pod č. 6/2022) najvyšší súd zvýraznil, že v sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti (vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy hmotné právo určuje, či žalobcovi svedčí tvrdené subjektívne právo, inak povedané, či má nárok na plnenie, ktorého sa v konaní domáha; vecná legitímácia je jedným z predpokladov úspešnosti v konaní - pozn.); dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa.

38. V prejednávanej veci podľa odvolacieho súdu banka vo výzve zo dňa 10. 11. 2017 spôsobom súladným s ust. § 53 ods. 9 OZ poučila žalovanú ako má postupovať, aby nedošlo k predčasnému zosplatneniu celého úveru, keď ju vyzvala na úhradu dlžnej sumy. Odvolací súd ale nedospel k záveru o neplatnosti predčasného zosplatnenia žalovanej poskytnutého úveru. Podľa názoru odvolacieho súdu zákon neurčuje, že výzvou v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách musí byť osobitná, či určitá špecifická výzva konkrétneho obsahu, a preto za výzvu zodpovedajúcu uvedenému ustanoveniu možno v tomto prípade považovať tak výzvu zo dňa 10. 11. 2017.

38.1. Je teda zrejmé, že odvolací súd sa odklonil od vyššie uvedeného právneho názoru, nakoľko odvolací súd vychádzal z toho, že „... ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje vo vzťahu k výzve žiadne osobitné náležitosti a ani nevylučuje, aby takáto výzva bola obsahom iného právneho úkonu veriteľa.“

39. Z uvedeného možno dospieť k záveru, že výzvou v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný a na základe uvedeného mal v okolnostiach danej veci za to, že podmienka pre platné postúpenie pohľadávky banky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách splnená nebola a žalobca nie je preto v spore aktívne legitimovaný, spor z hľadiska právneho posúdenia veci vo vymedzenej právnej otázke rozhodol v rozpore s ustálenou judikatúrou dovolacieho súdu (sp. zn. 1VCdo/4/2025). Teda z daného vyplýva aj to, že dovolateľka dôvodne namietala, že odvolací súd nedôsledne skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Dovolací súd konštatuje, že pri riešení dovolateľkou nastolenej právnej otázky 3/, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, došlo k odklonu od aktuálnej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu.

40. V zmysle vyššie uvedeného dovolací súd uvádza, že čo sa týka otázky 2/, jej zodpovedanie sa týmto javí za nadbytočné, nakoľko už v zmysle riešenia otázky 3/ je zrejmé, že žalobca nie je v predmetnom spore aktívne legitimovaný.

41. Dovolací súd tak vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že dovolanie žalovanej smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie nielen prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ale zároveň ho posúdil aj ako dôvodné, nakoľko dovolaním napadnutý rozsudok (práve v riešení predmetných právnych otázok, od ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

42. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP).

43. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd v zmysle § 449 a § 450 CSP rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. februára 2025 sp. zn. 13CoCsp/10/2023 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 2 CSP v spojení s § 450 CSP).

44. Uznesenie Okresného súdu Lučenec č. k. 8Csp/19/2021 - 384 z 29. apríla 2025 a uznesenie Okresného súdu Lučenec č. k. 8Csp/19/2021-404 z 10. júna 2025 dovolací súd zrušil ako rozhodnutia súvisiace (napr. I. ÚS 549/2015, sp. zn. 2Cdo/173/2008, 2Cdo/267/2008, 1MCdo/14/2010, 1Cdo/36/2011, 6Cdo/201/2012, 4Cdo/52/2014 a 2MObdov/4/2012).

45. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

46. Rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.